

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ОВЧАРЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF OVCHARENKO v. UKRAINE)**

(Заява № 5578/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2005 року

ОСТАТОЧНЕ
22.02.2006

*Це рішення набуває статусу остаточного за обставин, викладених у п. 2
ст. 44 Конвенції. Воно може бути відредаговано.*

У справі «Овчаренко проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста (J.-P. Costa), Голова,
п. І. Кабрал Баррето (I. Cabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
п. М. Угрехелідзе (M. Ugrehelidze),
пані А. Мулароні (A. Mularoni),
пані Е. Фура-Сандстрьом (E. Fura-Sandström), судді,
та пані С. Долле (S. Dollé), Секретар секції,
порадившись у нарадчій кімнаті 3 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, яке було прийняте вказаного дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа ґрунтується на заяві (№ 5578/03), поданій до Суду проти України відповідно до ст. 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України Віктором Сергійовичем Овчаренком (далі — заявник) 30 січня 2003 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.

3. 9 вересня 2004 року Суд вирішив передати заяву на комунікацію Уряду. На підставі п. 3 ст. 29 Конвенції він вирішив розглянути одночасно питання щодо прийнятності та суті заяви.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1946 році та проживає у м. Луганську, Україна.

5. 17 квітня 2000 року Ленінський районний суд м. Луганська зобов'язав державне підприємство «Луганський верстатобудівний завод» виплатити заявнику 1219,10 грн¹ заборгованості із заробітної плати та інших платежів.

¹ Приблизно 200 Євро.

6. 20 липня 2000 року відділом державної виконавчої служби Ленінського районного управління юстиції м. Луганська було відкрито виконавче провадження щодо виконання вказаного рішення суду.

7. У травні 2001 року заявник звернувся до Ленінського районного суду м. Луганська зі скаргою на незаконність бездіяльності виконавчої служби у зв'язку з невиконанням рішення суду, винесеного на його користь. 15 травня 2001 року суд залишив скаргу заявника без задоволення, оскільки незаконність дій виконавчої служби доведена не була. Заявник не оскаржував у касаційному порядку зазначене рішення.

8. У березні 2002 року заявник звернувся до того ж суду зі скаргою на дії виконавчої служби, вимагаючи компенсації у зв'язку з невиконанням рішення суду, винесеного на його користь. 7 травня 2002 року суд залишив скаргу заявника без задоволення у зв'язку з її необґрунтованістю.

9. 12 вересня 2002 року та 5 травня 2003 року відповідно Апеляційний суд Луганської області та Верховний Суд України залишили без змін рішення від 7 травня 2002 року.

10. Двома платежами, 11 та 27 жовтня 2004 року, на депозитний рахунок виконавчої служби було перераховано суму за рішенням суду, винесеним на користь заявника. У ті ж дні заявнику було запропоновано направити до виконавчої служби свої банківські реквізити для перерахування йому суми за рішенням суду.

11. Заявник повідомив виконавчу службу, що він не бажає отримувати гроші, допоки суд не прийме рішення за його заявою.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні від 27 липня 2004 року у справі *«Ромашов проти України»* (№ 67534/01, пп. 16–18).

ПРАВО

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів своєчасно виконати рішення Ленінського районного суду м. Луганська від 17 квітня 2000 року. Він посилався на п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції, якими у відповідних частинах передбачено наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом...»

Стаття 13

«Кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

А. Попередні зауваження Уряду

14. Уряд висунув заперечення стосовно втрати заявником статусу жертви та невичерпання національних засобів захисту, аналогічні тим, що вже були відхилені у справі *«Ромашов проти України»* (див. рішення у справі Ромашова, наведене вище, пп. 23–33). Суд вважає, що вказані заперечення мають бути відхилені з аналогічних підстав.

15. Суд робить висновок, що скарги заявника за п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції піднімають серйозні питання фактів та права за Конвенцією, встановлення яких вимагає дослідження по суті. Він не знаходить підстави для визнання цієї частини заяви неприйнятною.

Б. Інші скарги

16. Заявник далі скаржився на порушення ст. 2 (право на життя) та ст. 4 (свобода від рабства) Конвенції з огляду на невиконання рішення суду, винесеного на його користь.

17. Суд вирішує, що ця частина заяви є повністю безпідставною та має бути відхилена як повністю необґрунтована відповідно до пп. 3 та 4 ст. 35 Конвенції.

II. Суть

18. Суд дослідить суть скарги заявника на тривалість невиконання рішення Ленінського районного суду м. Луганська від 17 квітня 2000 року.

19. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що у цій справі не було порушення п. 1 ст. 6 чи ст. 13 Конвенції (як у справі *Ромашова*, наведеній вище, пп. 28–33 та 37).

20. Заявник не погодився.

21. Суд зазначає, що вказане рішення залишалось невиконаним більше чотирьох років та шести місяців та у цій справі у розпорядженні заявника не було ефективного засобу захисту для того, щоб компенсувати таку затримку.

22. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції у справах, що піднімають подібні до цієї справи питання (див., наприклад, справу Ромашова, наведену вище, пп. 42–46, та *«Войтенко проти України»*, заява № 18966/02, пп. 46–48, рішення від 29 червня 2004 року).

23. Вивчивши всі надані йому матеріали, Суд зазначив, що Уряд не надав жодних вагомих аргументів, здатних переконати в необхідності прийняття відмінного рішення у даній справі. Відповідно мало місце порушення п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає наступне:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода, судові витрати

25. Заявник вимагав 3000 гривень¹ як компенсацію матеріальної шкоди та 100 гривень² за поштові витрати. Він також вимагав 10 000 ЄВРО як компенсацію нематеріальної шкоди.

26. Уряд стверджував, що заявник не обґрунтував розмір сум, що вимагаються ним як компенсація матеріальної та нематеріальної шкоди, та зазначив, що визнання порушення буде достатньою. Уряд далі зазначив, що поштові витрати заявника обґрунтовано лише частково.

27. Визначаючи на засадах справедливості, як вимагається статтею 41 Конвенції, Суд вважає розумним присудити заявнику загальну суму в розмірі 2160 ЄВРО як компенсацію матеріальної та нематеріальної шкоди, а також судових витрат.

¹ Приблизно 490 ЄВРО

² Приблизно 17 ЄВРО

Б. Процентна ставка

28. Суд вважає прийнятним, що процентна ставка повинна базуватися на граничній кредитній ставці Європейського центрального банку, до якої слід додати три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скарги заявника за п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції прийнятними та решту заяви неприйнятною;
2. *Вирішує*, що було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушення ст. 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що:
 - (а) держава-відповідач має сплатити заявнику протягом трьох місяців з моменту набуття рішенням статусу остаточного відповідно до п. 2 ст. 44 Конвенції в перерахунку на національну валюту на день сплати 2160 ЄВРО (дві тисячі сто шістдесят ЄВРО) як компенсацію матеріальної та нематеріальної шкоди, а також судових витрат плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із заявника;
 - (б) у випадку несплати чи несвоєчасної сплати державою-відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку, що діятиме протягом періоду несплати, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2005 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. Долле
Секретар секції

Ж.-П. Коста
Голова секції